

баща ти се пробуди и ме пита: Какво си се растършувала въ тъмнината?

Азъ му отговарямъ: Не чувашъ ли, нашъ Стоянь си дошелъ, чука на вратата? Той вие да се сие съ гласъ и ми дума: Какъвъ Стоянь та е. патило?! Луда ли си?! — Нето съмъ луда, нето нищо! му отвращамъ и тичамъ да ти отворя, тъй гола и боса, както ме видѣ.

Ония, които невѣрватъ въ прѣдчувствието, може да имъ се види смѣшно, когато прочитатъ тия редове; може даже да си прѣдположатъ, че азъ имъ разказвамъ своя измислица. Но, не! подъ клетва увѣрявамъ! че туй което разказахъ е цѣла истина. Не съмъ взелъ перото за да пиша романъ, а да изложя работитѣ тъй както сж се случили безъ да давамъ на разказа си нѣкакво украшение, или външно дустро. Прѣдчувствието на майка ми за моето идване е отъ рѣдкитѣ случаи, но е цѣла истина. Ако науката до нѣкога открие това, което сега е тайна на душата и на сърдцето, хората може би щѣхъ да бждатъ по-щастливи, да слушатъ повече тѣхния гласъ отъ колкото гласа на студения разумъ.

На слѣдующия день рано отидохъ наедно съ баща си на военната болница, дѣто ме приехъ подъ грижитѣ на „сестри Милосърдия“ отъ румжиското женско дружество „Провидение“ за приглеждане раненитѣ.

Въ иступление останахъ, като видѣхъ госпожи отъ високото Букурешко общество, като Крецяну, Гика, Вакареску, Ферикиди, Фалкояну, Лаховари, Градищяну, и пр., оставили бѣсъсъ и спокойствие, дошли въ болницата приласали пристилкитѣ, да помагатъ на докторитѣ въ привързанieto на ранитѣ, да слугуватъ на болнитѣ не като сестри и майки, нѣщо повече . . . . като милостиви ангели: . . . . Да, ангели спасители и утѣшители бѣхъ тѣ на отгледванитѣ отъ тѣхъ болни; една водича подадена, единъ дарецъ поднесенъ, една утѣшителна дума отпращена къмъ болния! всичко бѣ небесно, утѣшително! Кралица Елисавета първа дала примѣра на челоувѣколюбието, но азъ до колкото лѣжахъ въ болницата не ми се случи да ѝ виджъ никой пътъ. Раненитѣ, които имали щастieto да бждатъ слугувани отъ Кралицата, *майка на ране-*